

Ifjúsági Közalapítvány. Köszönet érte. Ez tette lehetővé, hogy a valóságos költségnek még a fele sem terhelte a családok pénztárcáját, s így több olyan bakancsos társunk is velünk tarthatott, akit egy drágább táborba nem tudnának elengedni a szülei.

Hazafelé még átsétáltunk Esztergomból Szlovákiába az újonnan átadott Mária Valéria-hídon. A híd megépültével ismét megszűnt egy olyan hely, amely eddig a II. világháború kínjait, fájalmát idézte. Közelebb kerültek egymáshoz az emberek, s talán nem csak a távolságot illetően.

Vajon mikor jön el annak az ideje, hogy a lelkeken esett sebek is begyógyuljanak, s az emberiség emberhez méltó életet éljen? Hiszem, hogy ebben mindannyiunknak van feladata. Tanítványaimat is erre nevelem.

Utunkat folytatva megálltunk Tinnyén, lefényképeztük a Kossuth-házat, és szereztünk bélyegzőt túrafüzetünkbe.

Számtalan szép feladat áll előttünk 2002-ben. Programtervünket a gyerekekkel közösen készítettük el. Több olyan eseményre is sor kerül majd, melyen a téli képző táborban

elsajátított ismereteket jól hasznosíthatjuk.

„...MINDNYÁJUNKNAK EL KELL MENNI...”

2002. január 12.

A Természetjáró Fiatalok Szövetsége Kossuth Lajos születésének 200. évfordulója tiszteletére ötfoldos országos versenysorozatot hirdetett. A Pest Megyei Úttörők Bakancsos Szakosztálya a Kossuth-émlékei történelmi emléktúráit a Nemzeti Sírkertben megrendezett programmal nyitotta meg, melyre régi vágyunk szerint más gyermekszervezetekből is meghívtunk csapatokat.

A résztvevők között megjelentek természetjárók, a Magyarország Felfedezői Szövetség képviselői, úttörők, a turisztikát kedvelő budapesti általános iskolás gyerekek. Sajnos betegség miatt a Gyermekbarát és cserkész vendégeink nem tudták elfogadni meghívásunkat, de sok sikert kívántak a program megvalósításához.

A Kossuth-mauzóleum lépcsőjén Gavlik István úr, a Kossuth Szövetség elnöke nyitotta meg a programot és az egész éves versenysorozatot. Komoly és meghatározó percek kö-

vetkeztek, amikor a Vasvári-nemzetőrök esküjével még emlékeztetésebb lett programunk. A tárnoki Zrínyi Ilona Úttörőcsapat két tagját az eskütétel után Gavlik István úr avatta fel nemzetőrnek. Az ünnepi pillanatok után megtekintettük a Kossuth-család nyughelyét adó mauzóleumot, ahol új nemzetőreink: Pájer Orsolya és Zsilovics Tamás álltak díszőrséget.

A versenyen 21 csapat indult. Térképvázlat és portyalap alapján önállóan oldották meg a rájuk váró feladatokat. A XIX. századi Magyarország nagy költői, művészei, hadvezérei, politikusai síremlékeit kutatták fel, s adtak választ a hozzájuk kapcsolódó kérdésekre.

A verseny végén a Kegyeleti Múzeumban egy színvonalas tárlatvezetésben volt részünk, itt sok érdekességet ismerhettünk meg a különböző korok temetkezési szokásairól.

Az eredményhirdetés után Gavlik István úr az első három csapat tagjait meghívta a Monokon rendezendő nyári Kossuth-táborába.

A Kossuth-túrák sora folytatódik, hiszen még számtalan Kossuth-émlékhely vár felfedezésre.

Szöveg: Várhelyi Mária
Képek: Várhelyi Miklós

ELMÉLKEDÉS EGY ŐSZI SÉTA UTÁN

A történet szereplője tárnoki lakos. Kilétét nem fedjük fel, csak a gondolatait, amelyet megosztott velünk. Nevezzük őt Eszternek.

Gyönyörű őszi nap volt. Eszter szerette a napfényben úszó, sokszínű természet csodáit, a lombhullató fákat, a sárguló leveleket, az örökzöld növények különös szépségét.

Egy napon a szomszédos községbe, Martonvásárra vitte útja, és betért a Brunszvik-kastély parkjába is. Az érzés, ami ott magával ragadta lenyűgözően hatott rá, mint mindig, amikor csak odatévedt.

Az út mellett sorakozó vén faóriások, a borostyánnal befuttatott ösvények, az ezüstösen csillogó tó, a neogót stílusú Brunszvik-kastély és a kőpadok mind-mind egy régimúlt korszak hangulatát árasztották magukból. Itt élt hajdan Brunszvik Teréz, az első magyar kisdudó alapítója. Unokahúga, Teleki Blanka, a nevelés ügyének buzgó előharcosa, az 1848–49-es szabadságharc üldözötteinek pártfogója is járt e helyen, és vélhetően Beethoven is sétált ezeken az ösvényeken... S most ő is itt, ezen a földön lépett, amely nagyjaink lábnyomát őrzi, azokat, akik oly sokat adtak nekünk.

Útban hazafelé Eszter gondolatait fogva tartotta a séta, amelyet a gyönyörű parkban tett. Otthon leemelte polcá-

ról a „csíkos könyvek” sorozat egyik kötetét, amely Teleki Blankáról szólt, hogy újra átélje a kastély egykori lakójának életét. A leányregény hajdan kedvenc olvasmányai közé tartozott. Olvasni kezdte...

Másnap, szeptember 11-én szörnyű katasztrófa történt Amerikában. Halál, félelem, terroristák..., füst, zaj, szirénák...bánat. Döbbenet és fájdalom...

Eszter aznap éjjel nem tudott elaludni. Elővette a „Teleki Blanka” című könyvet, és folytatta az olvasást. Amikor a 33. oldalra lapozott, észrevett egy bejegyzést a lap alján, kislányos írással még 13 éves korából: *I love New York*. Különös csend... Miért írta ezt akkor? És miért éppen most talál rá arra, amit akkor bejegyzett?

Üzenet a múltból a mának? Elgondolkodott. Valaki egész életében épít, valaki pedig rombol. Ledönti az emberi alkotásokat, szétdúlja mások életét, összetöri az emberi szíveket. Mély együttérzés vett erőt rajta azok iránt, akik most szeretteiket gyászolják abban a lenyűgöző metropoliszban. Érzéseiben osztozott a földkerekség minden józan embere, őket is lesújtotta az öngyilkos terroristák kegyetlen tette. Miért csinálták? Erre a kérdésre számára nem volt válasz és magyarázat, mert a fanatikus embereket sem ő, sem mások soha nem fogják megérteni!

Szegedi Zsuzsanna